

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN MEITANI G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ȘI DUMINECA

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: STRADELA SF. SPIRIDON, 3
TELEFON 41/57

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an și pe jumătate de an

la 1 Ianuarie și 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani

Un număr vechi 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

S U M A R

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casație și justiție, secțiunea I: Ministerul de finanțe cu Sava I. Grozea. Curtea de apel din București, secțiunea I: Ion Buican cu Sigmond Goldfarb și alții.*

Tribunalul arbitral: Grigore Ghica Deleni cu Froim Fischer. Bibliografie.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I

Audiența dela 28 Octombrie 1914

Președinta d-lui C. R. Manolescu, președinte

Ministerul de finanțe cu Sava I. Grozea

ACTE ADMINISTRATIVE. — PREJUDICIU CAUZAT PARTICULARILOR. — ACȚIUNE ÎN DAUNE. — RECURS. — TERMEN — ART. 74, L. CURTEI DE CASAȚIE DIN 1 APRILIE 1910. — ART. 74. NOUA LEGE DIN 1912.

În acțiunile în daune dintre particulari și Stat pentru prejudiciul cauzat printr'un act administrativ de autoritate, introduse și judecate sub imperiul art. 74 din legea Curței de casație din 1 Aprilie 1910, termenul de recurs este de 15 zile dela pronunțarea hotărârei atacate, și acest termen a fost menținut și prin art. 74 corespunzător din noua lege a Inaltei Curți din 1912, în ce privește pricinile care la 1 Aprilie 1912 erau în curs de judecată.

No. 488. — Respins recursul făcut de ministerul de finanțe, contra deciziei No. 62 din 1914, a Curței de apel din Galați, secțiunea I, în proces cu Sava I. Grozea.

S'au ascultat: d-nii avocați Poni și Varlam, pentru intimat, în cererea de a se respinge recursul ca făcut peste termenul de 15 zile, prevăzut de art. 74 din legea Curței de casație; d-l avocat Al. Otulescu, din partea ministerului de finanțe, în combaterea cererei.

Curtea deliberând,

Asupra excepțiunii de neadmisibilitatea recursului invocată de intimat:

Având în vedere că acțiunea introdusă de Sava I. Grozea, la 9 Iunie 1910, are de obiect a fi obligat ministerul la daune suferite prin închiderea arbitrară a debitului de băuturi spirtoase din Brăila, și la restituirea brevetului ce i-a fost ridicat;

Considerând că în acțiunile de daune dintre particulari și Stat, pentru prejudiciul cauzat printr'un act administrativ de autoritate, introduse și judecate sub imperiul art. 74 din legea acestei Inalte Curți din 1 Aprilie 1910, cum este acțiunea de daune în speță, termenul de recurs este de 15 zile, dela pronunțarea hotărârei atacate;

Că, acest termen a fost menținut și prin art. 74 corespunzător din noua lege a Inaltei Curți din 1912, în ce privește pricinile care la 1 Aprilie 1912 erau în curs de judecată;

Că, în speță, decizia Curței de apel fiind pronunțată la 9 Mai 1914, iar recursul ministerului de finanțe fiind introdus la 28 Iunie 1914, urmează a fi respins ca dat peste termen.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA I

Audiența dela 21 Octombrie 1914

Președința d-lui Al. D. Oprescu, consilier

Ion Buican cu Sigmund Goldfarb și alții

AUTORITATE DE LUCRU JUDECAT — CONSIDERANTE. — DISPOZITIV. — ART. 1201 C. CIV.

ÎNCHIRIERE. — CONTRACT CONSIMȚIT UNUI COMERCIANT. — INTERDICȚIUNE DE CESIUNE. — FALIMENT. — SINDIC.

APEL. — APELANȚI. — DECISIUNEA INSTANȚEI DE APEL. — CARACTER DE INDIVIZIBILITATE. — EFECTE FAȚĂ DE APELANȚUL CARE S'A RETRAS APELUL.

ÎNCHIRIERE. — IMOBIL VÂNDUT PRIN LICITAȚIE LA TRIBUNAL. — PRETENȚIUNI DE CHIRIE. — NEARĂTARE ÎNAINTE DE ADJUDECAȚIUNE. — OPOZABILITATEA CONTRACTELOR CU TERMEN CE NU TRECE DE TREI ANI. — ART. 506 PR. CIV.

1° După art. 1201 c. civ., ca să existe lucru judecat trebuie ca a doua cerere în judecată să aibă acelaș obiect, să fie întemeiată pe aceeaș cauză, să existe între aceleași părți și făcute de ele și contra lor în aceeași calitate. Considerențele unei deciziuni și argumentările ei, nu sunt de ajuns ca să constituie o autoritate de lucru judecat, întrucât nu se cuprinde nimic în dispozitivul care formează baza acestei autorități.

2° Când un contract de închiriere consimțit unui comerciant, cuprinde clauza interdicțiunii de cesiune, și când acest comerciant a căzut în stare de faliment, sindicul nu poate vinde contractul la licitațiune publică sau să-l cesioneze, pentru că el reprezintă pe falit și nu poate avea un drept mai mare decât cel stipulat de falit prin contract, astfel că contractul de locațiune vândut de sindic trebuie socotit ca nul și fără efect juridic.

3° Când jurnalul dat pe cale grațioasă de tribunalul de notariat a fost atacat cu apel atât de conservatorul imobilului, destituit prin acel jurnal, cât și de acela care obținuse contractul de închiriere dela conservator prin licitație înfirmată prin acelaș jurnal, deciziunea instanței de apel, reformând în totul menționatul jurnal, în apelul conservatorului, are un caracter de indivizibilitate și un efect față de celalt apelant, cu toate că acest apelant 'și-a retras în mod formal apelul motivat și fără ca conservatorul să

facă vre o rezervă în instanță asupra dezistării de apel.

4° Deși după art. 506 al. 4 pr. civ., când pretențiile vreunui drept de chirie nu se arată tribunalului înaintea adjudecațiunii, ele nu se mai țin în seamă, totuș potrivit art. 722 din aceeaș procedură, contractul de închiriere pe un termen mai mic de trei ani, este opozabil celor de al treilea care au dobândit drepturi asupra imobilului, deși nu li s'a adus la cunoștință chiar prin lipsa de transcriere.

Ne. 192. — Admis în parte apelul făcut de Ion Buican, contra sentinței civile No. 250 din 1914, a tribunalului Ilfov, secțiunea I, în proces cu Sigmund Goldfarb și alții.

S'au prezentat apelantul Ion Buican, asistat de d-nii avocați Ioan D. Filitti, N. Titulescu și Silberman, precum și intimații Sigmund Goldfarb și Isac Sperling, asistați de d-nii avocați Duculescu și M. Paraschivescu.

Curtea,

Asupra apelurilor făcute de către I. Buican și I. Sperling, contra sentinței No. 250 din 1914, a tribunalului Ilfov, secțiunea I, prin care se respinge acțiunea îndreptată de cel dintâi contra lui S. Goldfarb, pentru anularea unor contracte de locațiune și se admite cererea de intervențiune introdusă de I. Sperling.

Având în vedere în fapt următoarele :

În luna Iulie 1911, V. Berceanu, personal și ca mandatar al soției sale Aurelia Berceanu, închiriază comerciantului I. Kaufman imobilul din calea Văcărești, 72, pe termen de 4 ani, începător dela 26 Octombrie 1913, cu preț anual de 10.000 lei, din care proprietarii au primit la facerea contractului 5.000 lei, chiria pe primul semestru, prevăzându-se între alte clauze și aceia că este interzisă locatarului cesiunea contractului.

La sfârșitul anului 1911, Adolf Bercovici la care imobilul era ipotecat pentru suma de 27.000 lei, îl pune în urmărire, numindu-se ca conservator avocatul Al. Vulescu, iar în 1912 Kaufman, căzând în stare de faliment, sindicul cere și tribunalul comercial Ilfov îl autoriză a vinde prin licitație toate drepturile ce decurg din contractul de locațiune, vânzare care s'a efectuat în persoana lui P. Linden-

berg la 19 Martie 1913, cu toate protestările soților Berceanu și ale conservatorului; că contractul nu poate fi cesionat, pe preț de 5.000 lei, și s'a omologat punându-se adjudecatorul în posesia imobilului la 29 August 1913.

Câteva zile înainte de punerea în posesie, la 16 August 1912, conservatorul închiriază cu licitație autorizată de tribunalul de notariat, același imobil lui S. Goldfarb, pe termen de doi ani dela 26 Octombrie 1913, cu 9.100 lei anual, P. Lindenberg care cumpărase dela sindicat drepturile din contractul de închiriere intervenit între Berceanu și Kaufman, face plângere la tribunalul de notariat că conservatorul a închiriat același imobil, și tribunalul prin jurnalul No. . . . din 1913, găsimd că conservatorul a făcut un act de rea administrație, l-a destituit din însărcinarea sa, infirmând licitațiunea și deci închirierea intervenită între dânsul și S. Goldfarb.

Atât Vulescu cât și Goldfarb apelează zisul jurnal și această Curte secția II, prin deciziunea No. 152 din 1913, admite apelul lui Vulescu, reformează în totul jurnalul tribunalului, îl menține conservator al imobilului, luând în același timp act de retragerea apelului lui S. Goldfarb față de declarațiunea lui P. Lindenberg că i-a cesionat contractul Kaufman, cesiune constințită a doua zi de pronunțarea deciziunii, la 22 Octombrie 1913, printr'un act care a fost autentificat la 31 Octombrie 1913.

La 19 Noembrie 1913, S. Goldfarb adresează tribunalului de notariat o petițiune atașată la dosarul urmăririi Bercovici, în care zice că «devenind și cesionarul drepturilor cumpărate de Lindenberg prin licitație dela sindicatul falimentului Kaufman», cere să se ia act de aceste drepturi și calități, spre a se avea în vedere, iar la 28 Noembrie 1913, efectuându-se vânzarea, imobilul se adjudecă definitiv asupra lui I. Buican.

În timpul acesta, S. Goldfarb, în calitate de locatar principal se află în proces cu subchiriașul Kreiter pentru rezilierea contractului și evacuare, și tribunalul Ilfov, secția I, prin sentința No. 41 din 1914, declară reziliat contractul fără a pronunța și evacuarea.

S. Goldfarb atunci a declarat apel, cu care ocaziune Buican face intervențiune și această Curte, secția III, prin decizia No. 27 din 1914 admite ape-

lul, obligă pe Kreiter la evacuare, respingând cererea de intervențiune. Atât Buican cât și Kreiter fac recurs, care se respinge.

În Februarie 1914, Buican – înainte de a interveni în apel în procesul cu Kreiter, și după ce în Decembrie 1913 somase pe Goldfarb să evacueze imobilul – întentează acțiune principală acestuia spre a se declara nule și fără valoare pretinsele contracte de închiriere ce le invoacă și evacuarea imobilului, cu 4.000 lei daune, cerând și citarea subchiriașilor.

La 24 Februarie 1914, Buican, printr'o petițiune suplimentară, cere pe lângă nulitatea pretinselor contracte invocate de Goldfarb și executarea provizorie a hotărârei, cu care ocazie declară că, pentru céléritatea soluției procesului, scoate din cauză pe subchiriași, iar la 12 Martie 1914, I. Sperling (unul din subchiriași), face cerere de intervențiune în favoarea lui Goldfarb pretinzând și 4.000 lei daune. Tribunalul Ilfov, secția I, prin sentința atacată cu apel, respingând acțiunea lui Buican și neacordând daune lui Sperling, ambii au declarat apelurile de față.

Asupra apelului I. Buican :

Având în vedere că, în sprijinirea acțiunii, apelantul a susținut atât la tribunal cât și la Curte, să se declare nule și fără valoare contractele de locațiune ale imobilului intervenite între soții Berceanu, ca proprietari, și Kaufman, și între Vulescu, ca conservator, și Goldfarb, cel dintâi cumpărat de Lindenberg dela sindicatul falimentului Kaufman, și transmis mai târziu prin cesiune lui Goldfarb, precum și evacuarea imobilului;

Având în vedere că apelantul Buican a invocat ca motive pentru întâiul contract :

a) Că e nul și fără valoare, de oarece Kaufman căzând în stare de faliment, contractul a fost reziliat potrivit clauzelor dintrânsul și soții Berceanu, devenind simpli debitori ai falitului pentru suma de 5.000 lei, ce primiseră anticipat, Lindenberg nu a cumpărat dela sindicat decât creanța de 5.000 lei, iar nu însuși contractul de locațiune;

b) Că, chiar dacă s'ar admite că sindicatul a vândut și Lindenberg a cumpărat contractul însuși, totuși această vânzare precum și cesiunea făcută de acesta lui Goldfarb sunt nule, întrucât prin contract cesiunea e interzisă formal.

Iar pentru al doilea contract :

a) Că e nul fiind desființat prin jurnalul tribunalului de notariat, care pronunță infirmarea licitației și a contractului consimțit de conservatorul imobilului către Goldfarb, și în urma declarațiunei de renunțare a lui Goldfarb la apelul ce a făcut contra zisului jurnal;

b) Că, chiar dacă contractul ar avea ființă, el nu poate să fie opozabil adjudecatorului Buican, întrucât el n'a fost produs cu ocaziunea licitărei și adjudecării imobilului asupra apelantului.

Având în vedere că intimatul Goldfarb a obiectat în ce privește contractul cu Kaufman :

a) Că, n'a fost reziliat și că ceace s'a vândut prin sindic a fost însuși contractul cu Kaufman;

b) Că, deși prin contract era interzisă cesiunea, soții Berceanu însă au renunțat la această clauză.

Iar în ce privește contractul conservatorului, de asemenea a susținut că e valabil :

a) Fiindcă deși tribunalul a infirmat licitația și a destituit pe conservator, Curtea însă a reformat acest jurnal, admitând apelul conservatorului și a menținut pe acesta precum și licitațiunea și contractul cu toată renunțarea la apel a lui Goldfarb ;

b) Că, contractul a fost adus la cunoștința tribunalului de notariat, cu ocaziunea urmăririi imobilului și vânzării prin licitațiune.

Având în vedere că intimatul Goldfarb a mai opus, în apărarea drepturilor sale, că valabilitatea celor două contracte de locațiune este consfințită și prin autoritatea lucrului judecat, dedusă din deciziunea Curței de apel secția III, No. 27 din 1914, confirmată prin decizia Curței de casație, secția I, No. 190 din 1914, date în proces cu Kreiter, când existența contractelor a rămas în picioare ;

Având în vedere că, în această privință, apelantul Buican obiectează că lucrul judecat nu mai poate fi invocat, întrucât astăzi obiectul procesului și calitățile părților sunt altele decât în procesul cu Kreiter ;

Având în vedere că, față de susținerile și obiecțiunile părților, prima chestiune care trebuie examinată este excepțiunea peremptorie a autorității lucrului judecat, prin care intimatul Goldfarb ține să stabilească valabilitatea celor două contracte de locațiune față de acțiunea ce i s'a intentat de apelantul Buican ;

Considerând că, în drept, din dispozițiile art. 1201 c. civ., rezultă că pentru ca să existe autoritate de lucru judecat, trebuie ca a doua cerere în judecată să aibă același obiect, să fie întemeiată pe aceeași cauză și între aceleași părți făcute de ele și contra lor în aceiași calitate ;

Considerând, în fapt, că din examinarea deciziei Curței de apel secția III, și Curței de casație secția I, precum și din recunoașterea părților în instanța de azi, rezultă că, în procesul despre care tratează acele deciziuni, Goldfarb, în calitate de locatar principal al imobilului din Văcărești 72, a intentat acțiune contra lui Kreiter subchiriaș, spre a fi obligat la rezilierea contractului între dânsii relativ la închirierea unei părți din imobil și la evacuare pentru neplată de chirie, litigiu la care a intervenit în apel și Buican, iar în procesul de azi se constată că Buican a intentat acțiune principală, ca proprietar al imobilului, lui S. Goldfarb, ca locatar principal, pentru anularea contractelor de închiriere ;

Considerând că, din cele expuse, rezultă învederat că în cea de a doua cerere în judecată nu există nici același obiect nici aceeași cauză, căci pe când în procesul Kreiter obiectul litigiului îl formă rezilierea contractului dintre subchiriaș și locatarul principal și evacuarea unei părți din imobil, iar cauza era neplata chiriei, azi cererea are de obiect desființarea celor 2 contracte vorbite mai sus, intervenite între alte persoane și evacuarea imobilului de Goldfarb însuși după cererea apelantului Buican, iar cauza este nulitatea acestor contracte ;

Considerând că, din faptul că Buican a intervenit pentru prima oară în apel și în, mod indirect a adus în discuțiune contractele (a căror nulitate o cere astăzi), pentru susținerea intereselor lui Kreiter, prin aceasta nu s'a schimbat și nu putea să se schimbe obiectul și cauza litigiului dela prima instanță, căci potrivit procedurii civile, intervențiunea făcută pentru prima oară în apel, neputând fi făcută *proprio nomine*, ci numai în interesul unei părți litigante, intervenientul în mod fatal trebuie să primească obiectul și cauza acțiunei așa cum s'a fixat de părțile principale, neputându-se deduce în judecată un obiect și o cauză nouă, căci ar fi a se priva cele-lalte părți de primul grad de jurisdicțiune ;

Că, numai conform acestor principii se explică

pentru-ce Curtea de apel secția III, prin decizia No. 27 din 1916, confirmată prin decizia No. 190 din 1914 a Curței de casație secția I, nu s'a pronunțat în dispozitivul său de cât asupra rezilierii și evacuării izvorâte din contractul de locațiune dintre Goldfarb & Kreiter, fără să zică nimic cu privire la valabilitatea contractelor ce fac obiectul acțiunii de față;

Că, deși prin considerentele deciziunilor menționate se fac argumentări din care ar reeși valabilitatea celor două contracte, aceste argumentări, chiar identice de ar fi cu cele din desbaterile procesului de față, nu sunt de ajuns ca să constituie o autoritate de lucru judecat, întrucât nu se cuprinde nimic în dispozitivul care formează baza acestei autorități;

Considerând, ceva mai mult, că în speță, mai lipsește și un alt element al lucrului judecat, și anume că părțile nu figurează în acest proces, în aceleași calități ca în procesul Kreiter: într'adevăr, acolo Buican eră intervenient în apel spre a apăra drepturile lui Kreiter, iar Goldfarb eră reclamant, pe când azi Buican se prezintă ca reclamant principal în numele său propriu, iar Goldfarb ca pârât;

Că, dar, din considerațiile de mai sus rezultă că autoritatea lucrului judecat, invocată de Goldfarb, în valabilitatea celor două contracte trebuie înlăturată;

Având în vedere că, în ce privește anularea contractului de locațiune al soților Berceanu cu Kaufman, apelantul Buican a susținut că contractul a fost reziliat după căderea în stare de faliment a lui Kaufman, și că ceea ce a vândut judecătorul-sindic și cea ce a cumpărat la licitație Lindenberg, în ziua de 19 Martie 1913, n'a fost decât creanța de 5.000 lei, pe care soții Berceanu o primiseră anticipat din chirie;

Având în vedere că Buican, în sprijinul susținerilor sale, a invocat următoarele împrejurări: că după căderea lui Kaufman în stare de faliment, acesta a trecut în bilanțul său ca debitor pe soții Berceanu cu 5.000 lei, că sindicul a hotărât (după cum se constată din lucrările sindicatului și autorizarea tribunalului comercial), să facă proces soților Berceanu pentru restituirea zisei sume;

Că, ceva mai mult, rezilierea rezultă, susține, apelantul, din însăși procedarea soților Berceanu care

când au văzut că e vorba să fie chemați în judecată, au consimțit la reziliere prin faptul că au propus sindicatului, și acesta a primit, o transacțiune ca pentru 5.000 lei, să dea numai 3 000 lei, ceea ce se constată prin actele existente la sindicat și la tribunalul comercial;

Că, soții Berceanu, neputând plăti prețul transacțiunii, și sindicul procedând la vânzare, ceea ce s'a vândut n'a fost decât creanța;

Considerând că argumentele invocate de apelantul Buican sunt neintemeiate, deoarece căderea în stare de faliment a lui Kaufman nu poate produce drept de rezilierea contractului, afară numai dacă vre-o clauză din contract n'ar fi prevăzut expres această și nici voința falitului de a trece în bilanț pe soții Berceanu ca debitori numai cu suma de 5.000 lei, urmată de hotărârea sindicatului de a face acțiune pentru restituirea acestei sume, nu poate avea un asemenea efect, în lipsa unui consimțământ formal sau tacit din partea soților Berceanu, fiind că convențiunile nu se pot rezilia de cât prin consimțământul formal sau tacit al părților sau prin judecată;

Considerând că un asemenea consimțământ al soților Berceanu nu poate fi dedus din faptul transacțiunii, căci în astă privință n'a existat decât niște tratative, fără să ajungă la o soluțiune definitivă din cauza lipsei de bani în care se găseau soții Berceanu, după cum se constată din chiar lucrările sindicatului;

Că, deci, contractul n'a fost reziliat și astfel fiind, nu s'a putut vinde creanța, ci însuși contractul;

Considerând că aceasta se mai învederează și din următoarele acte: prin adresa prin care sindicatul cere tribunalului comercial încuviințarea de a vinde toate drepturile rezultând din contractul de închiriere, iar nu creanța; din jurnalul tribunalului prin care se autoriză și mai pe urmă se omoloagă vânzarea acestor drepturi (prin urmare a contractului), și din procesul-verbal al portărelului care constată punerea în posesiune a adjudecatarului Lindenberg pe contractul cumpărat;

Considerând, însă, că dacă e adevărat că nu s'a vândut creanța ci contractul, nu e mai puțin adevărat că asemenea vânzare e nulă precum și cesiunea făcută de cumpărător lui Goldfarb, căci prin

contract cesiunea fiind interzisă chiriaşului, nici sindicul care îl reprezenta după căderea lui în faliment nu putea avea un drept mai mare de a ceda contractul lui Lindenberg şi nici acesta lui Goldfarb;

Considerând că, din petiţia înregistrată la No. 5489 din 1913, adresată sindicului, nu se poate deduce că soţii Berceanu au renunţat la clauza interdicţiunii din contract prin faptul că au propus sindicului, înainte de vânzare ca împreună să cesioneze contractul unei terţe persoane, după cum susţine intimatul, căci dacă soţii Berceanu ar fi convenit la o cesiune împreună cu sindicul, nu e mai puţin adevărat că o asemenea propunere nu s'a primit şi interdicţiunea a rămas în picioare, ceace se dovedeşte prin protestările ulterioare ale soţilor Berceanu şi ale conservatorului, prin care se opuneau la vânzarea contractului;

Că, prin urmare, contractul de locaţiune intervenit între Berceanu şi Kaufman trebuie socotit nul şi fără nici un efect juridic în mâinile lui Goldfarb şi din acest punct de vedere acţiunea şi apelul lui Buican cată a fi admise;

Având în vedere, în ce priveşte anularea contractului intervenit între Vulescu şi Goldfarb:

Că, apelantul Buican a sunţinut, în primul rând, că acest contract e fără valoare, fiind-că a fost anulat de tribunalul notariat prin jurnalul No. 6471 din 1913, ca oconsecinţă a destituirei conservatorului căruia se impută că prin încheierea lui făcuse un act de rea administraţie şi că Goldfarb făcând apel şi în urmă retrăgându-l, a confirmat prin aceasta dispoziţiunile zisului jurnal şi-a consimţit ca contractul să rămână anulat;

Considerând că susţinerile apelantului Buican nu sunt serioase de oarece analizându-se deciziunea acestei Curţi, secţia II, No. 152 din 1913, se constată, atât din considerentele sale cât şi din dispozitiv, că luându-se în cercetare apelul făcut de conservatorul Vulescu, Curtea a reformat în totul menţionatul jurnal, cu toată retragerea apelului lui Goldfarb, menţinând pe Vulescu în calitatea sa de conservator şi validând contractul de închiriere, socotindu-l ca un act de bună administraţiune;

Că, efectele deciziunii Curţii, care a rămas neatacată prin recurs, are în cazul de faţă un caracter de indivizibilitate în acest sens că contractul de locaţiune nu poate fi primit ca valabil faţă numai de

una din părţile contractante, iar faţă de cealaltă parte ca inexistent, căci ar fi un non-sens;

Considerând că retragerea apelului făcut de Goldfarb nu schimbă întru nimic soluţiunea chestiunii, de oarece dacă se va examina şi se va vedea circumstanţele în care a fost făcut apelul, numai atunci se va judeca până unde se întinde efectele retragerii sale. Or, din jurnalul tribunalului rezultă că apelul Goldfarb a fost motivat şi de protestul lui Lindenberg şi avea de scop şi lupta judiciară cu acesta, spre a-i înlătura contractul ce cumpărase dela sindicul falimentului Kaufman, şi că din momentul ce în apel Lindenberg a cesionat contractul său lui Goldfarb, acest interes a dispărut, ambele contracte fiind întrunite pe acelaş cap;

Că, prin urmare, retragerea apelului nu poate fi socotită decât faţă de cesiunea lui Lindenberg, după cum se arată formal prin însuşi termenii declaraţiunii de retragere, în asemenea caz apelul ne mai prezentând nici un interes;

Considerând că retragerea apelului nu se poate concepe faţă de măsura luată de tribunal cu privire la destituirea conservatorului şi a actului de administraţiune făcut de acesta, căci interesele conservatorului şi a le lui Goldfarb nu erau protivnice, ci din contra se solidarizau fiind indivizibile;

Că, chiar dacă Goldfarb ar fi declarat formal că îşi retrage apelul şi faţă de măsura destituirei conservatorului şi a invalidărei actului său de administraţiune, însă consecinţele admiterei apelului făcut de conservator se impun imperios şi lui Goldfarb, de oarece el nu poate fi exonerat de obligaţiunile sale contractuale cu conservatorul numai printr'un act al propriei sale voinţe;

Că, prin urmare, contractul de locaţiune intervenit între Vulescu şi Goldfarb rămâne în picioare, faţă de prima obiecţiune a lui Buican;

Având în vedere că, în al doilea rând, apelantul Buican mai susţine că contractul nefiind produs în ziua de licitaţie la tribunalul de urmărire, conform art. 506 pr. civ., spre a lua cunoştinţă de dânsul, după cum se constată din ordonanţa de adjudecare, nu-i poate fi opozabil;

Considerând că, din petiţiunea înregistrată la No. 37458 din 19 Noembrie 1913, rezultă că Goldfarb a adus la cunoştinţă că, fiind chiriaşul imobilului

urmărit, el a devenit în acelaș timp și cesionarul contractului de locațiune intervenit între Berceanu și Kaufman; că, prin urmare, Goldfarb a îndeplinit cerințele legi deșteptând pe licitatori asupra drepturilor ce aveau în imobil;

Considerând că, chiar dacă Goldfarb n'ar fi îndeplinit formalitatea sus menționată, totuși potrivit dispozițiilor art. 722, al. 10 pr. civ., contractul fiind pe un termen care nu trece peste trei ani, el este opozabil celor de al treilea, care au dobândit drepturi asupra imobilului închiriat, deși nu li s'a adus la cunoștință chiar prin lipsa de transcriere, cum e în speță;

Că, prin urmare, obiecțiile lui Buican nu sunt fondate în ce privește cel de al doilea contract.

Pentru aceste motive, admite în parte apelul făcut de Buican contra sentinței No. 250 din 1914, anulează contractul dintre Berceanu și Kaufman, menținând efectele celui alt, etc.

Semnați: Al. Dem. Oprescu, M. Balș, P. Hagiopol.

TRIBUNALUL ARBITRAL

Camera arbitrală a Camerei de comerț din București

Audiența dela 1 Decembrie 1913

Președința d-lui Em. Porumbaru

Grigore Ghica Deleni cu Froim Fischer

COMPROMIS. — PACT COMPROMISORIU. — DACA POATE PREVEDE ȘI CONTESTAȚIUNI VIITOARE. — ARBITRI. — DACA POT FI NUMIȚI ȘI POSTERIOR CONVENȚIILOR. — ART. 333, 340, 341 ȘI 342 PR. CIV. ARBITRI. — NUMIREA LOR ÎN VIRTUTEA UNUI PACT COMPROMISORIU INSERAT ÎNTR' O CONVENȚIE. — DACA NUMIREA TREBUE FĂCUTĂ PRIN ACT AUTENTIC. — ART. 341 PR. CIV.

1° Pactul compromisoriu inserat într' o convențiune poate cuprinde nu numai contestațiuni născute, ci și contestațiunile ce s'ar putea naște mai târziu din convențiunea în care s'a inserat pactul, ceace implică și posibilitatea legală de a se numi arbitri mai târziu, atunci când se vor ivi contestațiunile de supus judecăței lor, de oarece clauza compromisorie n'ar mai avea nici o utilitate dacă și pentru validitatea ei, s'ar cere ca și pentru compromisul propriu zis, ca din momentul chiar al încheerii convențiunei să se desemneze și persoana arbitrilor.

2° Numirea arbitrilor făcută posterior, în virtutea unei clauze compromisorii inserată într' o con-

vențiune, este perfect valabilă chiar dacă nu e făcută prin act autentic, întrucât o asemenea cerință n'ar avea rațiunea decât dacă legiuitorul ar fi înțeles să facă din numirea arbitrilor în executarea unei clauze compromisorie un act cu adevărat solemn, ceace nu se poate presupune în lipsă de dispozițiuni exprese.

S'au prezentat: reclamantul Grigore Ghica Deleni prin d-l avocat N. Polizu Micșuneșii și pârîtul Froim Fischer prin d-l avocat P. Sion.

Tribunalul,

Având în vedere incidentul de rea constituire a tribunalului arbitral ridicat de pârîtul d-l Froim Fischer și întemeiat pe împrejurările: că numirea arbitrilor n'a fost făcută prin act autentic, și că fără drept primul președinte al tribunalului Ilfov a procedat la numirea unui arbitru în locul desemnat la început de d-sa, întrucât numitul pârât eră îndreptățit să și numească el însuși un alt arbitru în locul celui ce demisionase;

Considerând că, în primul rând, pârîtul de și nu tăgăduște nulitatea clauzei compromisorie inserată în contractul de vânzarea pădurei, pretinde însă, că numirea arbitrilor urma să se de facă părți prin act autentic și că lipsa unui asemenea act trebuie să atragă fatal nulitatea absolută a judecății arbitrale, întrucât în această privință clauza compromisorie trebuie asimilată în totul cu compromisul propriu zis, care după legea noastră ar fi un act solemn;

Considerând, însă, că cu ocaziunea revizuirii codului nostru de procedură civilă, legiuitorul preocupat tocmai de controversele ce înainte se iscaseră relativ la clauza compromisorie și cu intențiunea formal declarată în expunerea de motive «de a le curma și a face astfel ca pactul compromisoriu să fie perfect valabil», a modificat anume textele de lege privitoare la arbitrii și a permis ca un asemenea pact să poată cuprinde nu numai contestațiuni născute dar și contestațiuni, ce s'ar putea naște mai târziu din convențiunea în care s'ar insera pactul. Că, asemenea modificare implică neapărat și posibilitatea legală de a se numi arbitrii mai târziu, atunci când se vor ivi contestațiunile de supus judecăței lor, căci altfel clauza compromisorie în fapt n'ar mai fi de nici o utilitate, dacă și pentru validitatea

ei, ca pentru compromisul propriu zis, s'ar cere neapărat ca din momentul chiar al încheerii convențiunii să se desemneze și persoanele arbitrilor;

Că, nici legea și nici rațiunea nu cere ca asemenea, numire de arbitri ce se face mai târziu când se ivește nevoia, să fie neapărat cuprinsă într'un act autentic propriu zis;

O astfel de cerință nu s'ar înțelege de cât dacă legiuitorul ar fi voit să facă din numirea arbitrilor în executarea unei clauze compromisorie un act cu adevărat solemn, cece învederat nu se poate presupune în lipsă de dispozițiuni exprese;

Că, dacă asemenea cerință s'ar impune pentru numirea arbitrilor, ea ar face ilusorie și fără nici o aplicațiune practică ori ce clauză compromisorie, întru cât ar sta în totdeauna în puterea unei părți contractante recalcitrante de a se refuza la încheerea actului autentic, și prin urmare de a zădărnici ori când ar vrea aducerea la îndeplinire a clauzei compromisorie; că deci există deosebiri însemnate între clauza compromisorie și compromisul propriu zis;

Că, de altmintrelea, chiar și pentru compromisul propriu zis, legea nu cere în mod formal ca, sub pedeapsă de nulitate, numirea arbitrilor să se facă prin act autenticat (v. art. 341 pr. civ.) și din nimic nu se poate induce că legiuitorul a înțeles să considere compromisul ca un act solemn;

În adevăr, cerința legii n'ar putea fi sancționată decât printr'o nulitate stabilită în interesul părților, la care deci ele pot renunța expres sau tacit, și în specie, pârâțul Froim Fischer nu numai că nu s'a prevalat de lipsa unei asemenea formalități, dar și a numit arbitru său în persoana d-lui avocat P. Sion, și când acesta, mai în urmă, din considerațiuni personale s'a demis, pârâțul s'a tânguit că nu i s'a lăsat timpul să-și desemneze alt arbitru, ceea ce firește implică renunțarea la acea nulitate de formă, dacă ea ar fi existat;

Considerând, în al doilea rând, că pârâțul pretinde că tribunalul arbitral e rău constituit și pentru cuvântul că fără drept primul președinte al tribunalului Ilfov a procedat la numirea d-lui Em. Porumbaru ca arbitru pentru complectarea lui.

Considerând că, în fapt, s'a constatat că pârâțul prin notificarea din 23 Octombrie 1913, adresată d-lui Gr. Ghica, îi face cunoscut că din parte-i a

numit ca arbitru pe d-l P. Sion, avocat din Iași; că, mai târziu însă, d-l P. Sion declinând acea însărcinare, d-l F. Fischer nu l-a mai înlocuit, susținând chiar că nici nu recunoaște validitatea clauzei compromisorie din contract;

Că, în asemenea împrejurări, reclamantului Gr. Ghica nu îi rămânea decât conform prevederilor din contract, să se adreseze primului-președinte al tribunalului Ilfov, pentru desemnarea celui de al doilea arbitru;

Considerând că pretențiunea d-lui F. Fischer că, după demisiunea arbitrului numit de dânsul, și cu toată declarațiunea sa că nu recunoaște validitatea clauzei compromisorie, să i se recunoască facultatea de a 'și înlocui la infinit arbitru ce va numi și care pe rând se vor putea demite, este inadmisibilă, nefiind întemeiată pe nici o dispozițiune din lege și pe nici o rațiune de drept.

Ea ar constitui un mijloc, poate ingenios dar nepermis de buna credință, de a se eluda clauza compromisorie;

Că și din acest punct de vedere, incidentul ridicat este neîntemeiat și deci urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, respinge incidentul și dă cuvântul părților în fond.

Semnați: Em. Porumbaru, T. Stelian.

BIBLIOGRAFIE

A apărut:

Colecțiunea Legilor Financiare

DE

CONST. V. SĂVESCU

Advocat

Această colecțiune cuprinde: Legea de constatare și perceperea contribuțiilor directe. — Legea impozitului funciar. — Legea impozitului personal. — Taxa de 3% asupra salariilor. — Legea patentelor (cu un tablou al hotărârilor Inaltei Curți de casație, aranjat după profesioni). — Legea licențelor. — Legea monopolului vânzării băuturilor spirtoase. — Legea de urmărire, precum și legi, regulamente, legi interpretative și extrase din legile relative la aceste texte.

Toate aceste legi sunt adnotate cu jurisprudența Inaltei Curți de casație sub fiecare articol și diferite note explicative.

București, Tipografia „Gutenberg“ Strada Paris, No. 20

— Prețul 6 Lei —